

Budapest. V. ker. kir. kath. főgymnázium.

HÜSÉG.

Irta: GÖDE JÁNOS.

I.

Szokatlanul ragyogóan bukott a nap a tengerbe. Vérpiros, majd violaszínű fényével bevonta az ég peremét, s átcsillogott a sötét, zöldes tenger hullámain. Azután egy végsőt pillantott a végtelen sík vizre, s kihülő sugarainak gyenge lilaszinbe játszó sárgásfehér fényét utoljára tánczoltatta meg a csendesen rengő habokon.

Nyugat felé rózsaszinben uszott a láthatár. Halavány rózsaszínű sugarak tükröződtek végig a vizen, a hollandi partok szikes, alacsony szirtein, sőt még a kis halászfalu kivilágított házain is.

Lámpák fénye verődött a rév sima vizeztükrére, — rezegve és megnyulva. A halászfalu lakói ünnepet ültek. Az napra várták haza az északról halszállitmánynyal visszatérő «Angelicát».

Erre a napra csinosították fel házaikat, s erre a napra virágozták fel a kis templomot is. Ott fog holnap Harry Green, az «Angelica» másodkapitánya örök hűséget esküdni Van Pierce mester aranyoshaju Lucie leányának.

A szőke kis menyasszony kiült az Aberdeen szikla mohos, aranyos hátára, s merengve nézett le a tengerre. Mellette egy öreg, bozontos szőrű kutya feküdt, s néha néha orrát asszonya térdére fektetve, okos barna szemeit ráfüggesztette.

A révből odalátszottak a lampionok tüzes golyói, s zürzavaros hangok, meg elmosódott dudaszó hallatszott el.

A kutya mereven bámult a tenger egyre sötétülő tükrére, s néha-néha kinosan szűkölt, mintha valami láthatatlan veszélyt érezne.

Lucie lassan ráfektette kezét a kutya fejére és simogatni kezdte. Szép formás fejcskáját odatámasztotta féloldalt a szikla egy kiszögellő csucsához. Aranybarna haja leomlott, s valami különös, bánatos ellentétet képezett a szikla zöldmohos felületével, mikor a bucsuzó nap rávetett egy pár halványpiros sugárt.

A kutya egyszerre felugrott, s urnőjére tekintve halk ugatással futott le a tengerpartra.

Lucie végignézett a tengeren, s örömsikolyban tört ki. Messze, messze, a láthatár szélén egy kis darab fehér folt jelent meg...

Abban a perczen odalenn a révben is eldőrdültek a mozsarak: azt a tengernyi vitorlát ott is észrevették.

A kutya még mindig ott állott a parton. Hosszu ideig nézett egy irányban, azután farkát aggódalmasan behuzva, lassan visszajött a sziklára. Odafeküdt Lucie lábaihoz, s fejét első lábaira téve csendesen nyöszörgött.

A révben hirtelen zaj támadt. Lucie odafigyelt. Messziről kivehette, hogy az emberek ijedten futkosnak össze-vissza.

Csakhamar megtudta a riadalom okát is. A messzelátón nem csak azt a fehér foltot vették észre, hanem közvetlenül felette az égen egy feketét is . . .

És a míg a fehér folt lassankint növekedett, százszoros arányban nőtt a fekete is. A parton állók szorongó szívvél nézték, hogy miként borítja be bizarr alaku fekete ponyvájával az égboltot.

Az Aberdeen szikla lábánál a tenger csendesen morajlott, a levegőben pedig sirályok repültek, s vésztlóslóan csattogtatták piszkos fehér, vitorlaszerű szárnyaikat.

Lassan besötétedett. A tenger egyre nagyobb hullámokat vetett, fehér fodrai meg-megcsillantak. Majd hirtelen orkán kerekedett, öles hullámokat, víztölcséreket korbácsolva fel.

Lucie ott térdelt a szikla tetején, s imádkozott. Imádkozott annak az életéért, a ki neki a legkedvesebb volt.

Mikor már teljesen kivehette a hajó alakját, akkor tört ki a vihar egész erejével. A légben elektromos szikrák villogtak, s héberkorba hatalmas villámok világították meg a tengert.

Lucie egy vakító, villámfénynél észrevette, hogy egy pislogó lámpásu csolnak válik el a hajótól. A szíve hangosan megdobbant. Azon kell lenni Harrynak is!

Remegve, merev szemekkel nézett arra a lassan, hullámhegyekkel küzdve közeledő fényre.

Egyszer aztán, már nem messze a parttól, egy hatalmas vízhegy csapott át a ladikon, s leütötte arról a lámpát. Lucie még hallott egy-egy elhaló jajkiáltást, — azután már nem hallott semmit. Nehéz, fojtó köd ült a lelkére, valami különös zibongást érzett, — s eszméletlenül terült el a parti fövényen.

Az eb, mikor meglátta, hogy urnője mozdulatlanul fekszik, s hogy a tengeren eltűnt az a halavány fény, — hangosan vonítva rohant a tajtékzó habok közé, s egész erejével csapkodva a vizet, mindig messzebbre, messzebbre hatolt a tengerbe.

Jó egy fél óra kellett, a míg visszatért a partra. Szájában egy kimosódott színü selyemkendőt hozott.

Az a kendő volt, melyet egykor a szép leány adott távozó jegyesének. Egyik sarkában még most is kivehető volt a belehímett két név: «Harry — Lucie.»

II.

Elmult a tél. Az aberdeeni lakosok lassankint elfeledték a katasztrófát, s elveszett kedveseik képe már csak egy-egy fájdalmas emlékként élt szívében. A kis faluba lassankint visszatért a megszokott, nyugodt, zajtalan élet.

A természet is mintha felvidult volna. Letette fehér gyászát, s színesebb ruhába öltözött. Az enybe szélben egy-egy kibuvó üde-zöld fűszál ingott, s itt-ott a sziklákon az olvadó hó alól előtűnt egy hóvirág fehér fejceskéje is.

Csak egy virág volt, a kinek a tavasz hervadást hozott, a kinek szívé a máreziusi szálló napsugár már csak a bucsuzás bánatos boldogságával tölthette el: Van Pierce Lucie.

Az Angelica katasztrófája óta a szép leány fogyott, hervadt egyre. Alakja megnyulott s egészen átlátszóvá vált. Csak a szemében égett kiolthatatlan, tulvilági tűz.

Naponkint kijárt a partra kutyájával, s ilyenkor a lelke egy más világba tért el.

Egy más világba, a hol együtt volt megholt kedvesével.

Ilyenkor a kutya szomoruan kullogott utána, mintha átérezné urnője bánatát. Mikor aztán Lucie magához tért fásult fájdalomából, s megeredt könyének árja, — a hü Douglas is halkan nyöszörgött.

Már az első meleg napfény siklott végig a vizen, a mikor Lucie nem jött ki többé a tengerpartra. Ott ült házikójuk előtt egy öreg karosszékben, s bánatos merengéssel nézte a természet ébredését. Tudta biztosan, hogy ő nem ér már meg több tavaszt.

Elhallgatta hosszan a tenger morajlását, s aranyosfürtű szép fejét bágyadtan hajtotta le a háta mögé tett vánkosra, melyen enyhe, meleg napsugár futkározott.

Egy szép áprilisi alkonyatkor azután, a mikor a látóhatár megint olyan gyenge rózsaszínben uszott, Lucie aggasztóan jól érezte magát. Ősz apja kérdésére tulvilági vidámsággal felelte:

— Már nem fáj semmim . . . Meggyógyulok . . .

Azután végig simította lábai előtt fekvő kutyája fejét, s szeliden mosolyogva beszélt hozzá:

— Keresd meg uradat, Douglas, s mond meg neki, hogy nagyon szerettem . . .

. . . Másnap már kigyultak a viaszgyertyák a Lucie feje körül, s Van Pierce mester szöke szép leányát kikísérték az aberdeeni zöldvirágos kicsi temetőbe.

*

Tizszer virult már ki az a kis barna domb a Lucie sirhalma fölött. Az öreg Van Pierce azóta régen elköltözött már leánya mellé, s a faluban Harry és Lucie története csak mesekép él már.

Ha idegen ember keresi föl Aberdeent, egyszerű közvetlenséggel mondják el neki azt a szomoruan szép történetet, s megmutatják az események egy élő tanuját is.

Kivezetik a tengerpartra, s figyelmessé teszik egy különös jelenségre. Egy öreg szürkeszörű kutya fekszik a parton, s napokig bámul a tengerre. Éjjelre bevonul a szikla egy barlangszerű nyílásába, s onnan kémlel. Ha az égen a legkisebb felhőfoltocska mutatkozik, nyugtalanul szaladgál a parton, s elfojtottan nyöszörög.

S ha néha az a felhő viharrá növekedik, a kutya nem bír többé magával. Vadul fénylő szemmel futkároz, s mikor már legjobban dühöng a vihar, — keservesen vonitva veti magát a hullámok közé . . .

. . . Douglas keresi elveszett urát.